

MÍN SØGA

Hetta innleggið skrifaði Harriet Olavsdóttir av Gørðum á bloggi sínum 28. august 2017. Nógv fólk hava síðani lisið bloggin, og Harriet hevur fingið óteljandi afturmeldingar. Bloggan er endurgivin her við loyvi frá Harriet.

Vælafturkomin skuldi eg næstan sagt og orsaka mína eitt sindur ov langu summarferiu.

Tíverri má eg ærliga viðganga, at eg havi følt meg ógvuliga óinspireraða at blogga í summar. Eg havi simpulten ikki verið nóg sjálvsikkur. Tað kemur til tíðir og nú skúlarnir eru byrjaðir aftur, haldi eg, at tað er ógvuliga passandi og upp á sítt pláss at deila mína persónligu søgu við tykkum, við eini vón um at hetta kann geva vón, gera mun ella bara eina litla áminning til onkran, ið hevur brúk fyri tí.

Tá eg var yngri og gekk í fólkaskúla, var eg hart rakt av happing. Eg minnst, at tað var ofta, at eg kom grátandi heim úr skúlanum, tí eingin tímdi at fylgjast við mær, tí eg bleiv søgd at vera ljót, feit, lukta illa, kiksa, snedig, bygdarfrell, eg hevði ljót klæðir, eg dugdi ikki nóg

væl og so framvegis.

Sjálv helt eg ikki, at hesi tingini passaðu, men sum tíðin leið fingi tey ið happaðu meg at føla meg alt tað, sum eg bleiv kallað og meira afturat.

Tað var ikki tí, at tað passaði. Í øllum førum ikki nakað nevnivert, tí eg hevði foreldur, sum gjørdi alt fyri, at eg skuldi passa inn. Eg fekk tí flottastu skúlataskuna, og tá hon so bleiv skrødd, fekk eg eina uppaftur flottari. Eg gekk í tí nýggjasta nýggja, tá tað kom til klæðir og skógvar. Eg fór rein og pen í skúla hvønn morgun. Mín matpakki var ikki øðrvísi enn hjá øllum hinum, og eg royndi at uppføra meg líka sum øll hini, tí eg helt tað kanska fór at gera, at eg

slapp upp í.

Fyri at gera eina stutta søgu langa, so havi eg altíð følt meg einsamalla, eg

havi ongantíð passa hundrað prosent inn har, sum eg havi verið, og eg havi verið merkt av lágum sjálvsáliti. Tað sum byrjaði sum barnaspæl og skemt hjá summum, tók sera hart upp á tann, ið varð raktur av tí.

Lat meg líka undirstrika, at eg havi einki ímóti teimum í dag, sum happaðu, og eg haldi tað ikki ímóti nøkrum. Tað er ikki ein gongd víst, at tey vita, hvat tey hava gjørt ella, at tað hevur verið í óndari meining. Líkamikið hvat er ella ikki, so er happing ongantíð okay!

Eg broytti mína egnu lagnu, og í dag havi

“Hann er optimisturin, og eg eri realisturin. Sjálvsagt er tað pissi irritierandi viðhvørt, men tað hjálpir í gerandisdagin at lata tað liggja, sum tú onki fært gjort við”